

Phụng
Hoàng
Thần

HỒI 14

Cuộc do thám ngoài cửa Tây Thiên

Thiết Kỳ Sĩ cười khích khích, cố ý hỏi:

- Bọn sư huynh vừa gặp họ phải không?

Cao Thức biết ngay có điều kỳ quái liền "ủa" một tiếng rồi hỏi:

- Lão quỷ! Người lại dở trò quỷ gì đây?

Văn Đế Đế cười đáp:

- Đại ca! Đó là bọn Ô Long Kiếm Khách, Hoài âm kiếm khách, Cao Bưu kiếm khách mà Sĩ Kỳ vừa cứu thoát.

Bạch Từ dẫn hai tên cự đồng rượt tới nghe nói liền hỏi:

- Các vị đã gặp chuyện gì đây?

Thiết Kỳ Sĩ kể lại những chuyện vừa qua rồi nói tiếp:

- Các vị lại đi về hướng chính bắc. Bước đầu chúng ta đã gặp hấn rồi. Sau khi phân tán lại hội diện, sai nhau không mấy.

Mới sáng tinh sương, mặt trời vừa mọc. Thiết Kỳ Sĩ cùng Văn Đế Đế cáo biệt bọn Cao Thức lại đi mấy chục dặm.

Phía trước là một tòa thị trấn lớn. Gần tới nơi Thiết Kỳ Sĩ thấy cửa thị trấn có con sông lớn liền hỏi Văn Đế Đế:

- Đây là sông gì?

Văn Đế Đế cười đáp:

- Đây là sông Vân Hà.

Cô lại nói:

- Kỳ ca chắc lấy làm lạ phải không?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Sao lại biết sông Vân Hà?

Văn Đế Đế cười rất tươi đáp:

- Nếu Kỳ ca men theo sông Vân Hà mà đi thi trưa mới tới nơi. Bọn Ô Long Kiếm Khách nhất định ngồi thuyền. Họ không cần mau lẹ mà chỉ muốn giữ hành trang bí mật, nên chúng ta vượt qua mặt họ.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói:

- Té ra tiểu huynh lầm rồi, nguyên tiến về phía bắc là lên núi Tung Sơn.

Văn Đế Đế cười đáp:

- Xem chừng Kỳ ca không thuộc phương hướng cùng vị trí. Vậy cứ nghe tiểu muội là được.

Hai người vừa vào thị trấn đã thấy hai vị xuất gia ở trước mặt, một nhà sư và một đạo sĩ ngoài bảy mươi tuổi. Hai lão song song thủng thẳng cất bước, không nhìn ngang nhìn ngửa, thái độ rất đường hoàng.

Đạo sĩ lưng đeo trường kiếm, dây thao vàng bay phát phới. Chòm râu dài đã chóm bạc, gió thổi đập lên vai. Đứng xa trông chẳng khác Lữ Thuần Dương.

Còn nhà sư cầm cây thiền trượng lớn. Đầu trục ánh dương quang chiếu vào bóng loáng.

Văn Đế Đế thấy vậy cười mát nói:

- Bát quái sánh với Bách nạp đi đôi thật là thú vị.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Chúng ta hãy đi theo. Đây chắc là hai cao thủ nơi cửa Phật.

Văn Đế Đế hỏi:

- Các vị ăn chay mà mình ăn mặn, chẳng lẽ theo họ vào trang đường?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- TỬu lâu cũng có cơm chay, có khi các vị xơi luôn cả thịt chó.

Văn Đế Đế tức giận nói:

- Đừng nói nhảm! Các vị mà nghe thấy thì còn ra thế nào? Bây giờ Kỳ ca không phải là hạng vô danh tiểu tốt, cần học lấy một chút phong độ của người đại hiệp mới được.

Thiết Kỳ Sĩ cười mát đáp:

- Tiểu huynh không muốn mang danh đại hiệp, thấy bọn võ lâm tranh cường hiếu thắng, tiểu huynh lại ngứa thịt.

Văn Đế Đế cười nói:

- Nếu muốn hoàn toàn tự do thì phải ẩn cư.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Ẩn cư ư? Minh ẩn cư cũng chẳng xoay chuyển được võ lâm. Nói cho Văn muộ hay: bây giờ tiểu huynh cũng chưa tìm được cừu nhân phải chịu thế này. Khi mà biết rõ rồi tất phải làm cho Văn muội phải kinh dị.

Văn Đế Đế nói:

- Hay lắm!

Cô cũng là một tay sát thủ, mà nghe khẩu khí Thiết Kỳ Sĩ không khỏi khiếp sợ.

Nhà sư và đạo sĩ quả nhiên tiến vào một tửu điếm. Văn Đế Đế bất giác la lên:

- Trời ơi! Người tu hành sao lại vào đây?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Không ăn nhục là được rồi. Chẳng lẽ còn cấm cả các vị nhìn người khác ăn. Tiểu huynh tán thành kẻ xuất gia cỡ lòng chứ không cỡ miệng.

Hai người theo vào tửu điếm đi lên lầu. Tiểu bảo lẻo đẻo theo sau hỏi hai nhà sư ăn gì?

Thiết Kỳ Sĩ cũng bật cười. Chàng thấy hai người xuất gia đi tới đi cũng dẫn Văn Đế Đế theo tới đó. Kết quả đi đến chỗ hai bên ngồi hai bàn ở gần cửa trông ra đường.

Thực khách ở trên lầu đã chiếm hết nửa chỗ ngồi. Nhân vật rất phức tạp, đủ mặt tam giáo cửu lưu, lại có trẻ nít bà già thật là hỗn loạn.

Văn Đế Đế nhìn Thiết Kỳ Sĩ khẽ hỏi:

- Kỳ ca! Bọn Cổ Mộ môn đã náo loạn võ lâm mà sao người võ lâm vẫn qua lại như thường.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Chết là điều đáng sợ nhất. Con người ai cũng có một lần chết, nhưng ngày chết chưa tới người ta không muốn nghĩ đến.

Văn Đế Đế cười nói:

- Ủa! Thế mà tiểu muội nghĩ đến rồi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Nghĩ đến thì được ích gì? Đẳng nào cũng chẳng tránh khỏi. Chẳng lẽ Văn muội cứ ngồi ở nhà chờ ngày chết tới? Nhưng sao Văn muội cũng chạy đi đây đi đó, muốn ăn muốn uống, muốn nói, muốn cười?

Hai người trò chuyện, nhà sư và đạo sĩ đều nghe rõ. Đột nhiên hòa thượng niệm Phật hiệu nói:

- Đạo huynh! Người đời biết sống quá là hạng đại trí tuệ.

Đạo sĩ niệm Vô Lượng Thọ Phật rồi hỏi:

- Đại sư đã có cơ duyên sao không thỉnh giáo một phen?

Thiết Kỳ Sĩ dường như biết đạo sĩ muốn nói về mình liền cười đáp:

- Văn bối có thể biết quá khứ vị lai. Ai hỏi về bước tiến trình đều đoán không sai.

Hòa thượng chấp tay để trước ngực hỏi:

- Thiếu thí chủ! Cổ Mộ môn là thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Là một tà môn bắt đầu từ Cổ Tùng.

Đạo nhân hỏi tiếp:

- Nhân vật chủ trương là ai?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Thân bí như biển rộng, lại cao thâm khôn lường. Muốn biết nhân vật chủ trương, trước hết phải điều tra cơ sở ở đâu?

Hòa thượng hỏi:

- Thí chủ chỉ thị rõ hơn được chăng?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Trước hết đại sư hãy bảo cho biết "Bát tự". Không thì chẳng thể nào được.

Hòa thượng đứng dậy nói:

- Bản tăng là Phổ Đà ở chùa Pháp Môn. Còn vị này là Đạo Nguyên chân nhân, chủ trương giáo phái Võ Đương.

Thiết Kỳ Sĩ cũng đứng chấp tay hỏi:

- Nếu vậy tại hạ thất kính mất rồi. Phải chăng hai vị cũng vì vụ Hắc quan lệnh của Cổ Mộ môn làm náo loạn võ lâm mà phải hạ sơn?

Đạo Nguyên chân nhân đáp:

- Trong võ lâm chưa biết đến Cổ Mộ môn. Vừa rồi nhân thí chủ đề cập tới mới cảm thấy kinh dị.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Quan tài lệnh chưa đưa tới tay kẻ xuất gia. Chắc đây mới là bước đầu.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Nếu hai vị muốn biết sơ bộ thì mời lên chùa Thiếu Lâm nghe ngóng.

Hòa thượng "ủa" lên một tiếng hỏi:

- Thiếu Lâm biết tin này sao chưa truyền thiếp đi khắp giang hồ?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- E rằng Thiếu Lâm cũng phải bốn năm bữa nữa mới được tin. Hiện giờ hãy còn ở trong vòng bí mật.

Hòa thượng liền nhìn Đạo nhân nói:

- Đạo huynh! Chúng ta đi thôi!

Lão quay lại nhìn Thiết Kỳ Sĩ chấp tay nói:

- Đa tạ thí chủ sẵn lòng chỉ điểm.

Thiết Kỳ Sĩ chấp tay đáp:

- Xin chào hai vị.

Hòa thượng và Đạo sĩ đi rồi, Văn Đế Đế cười nói:

- Sao Kỳ ca không nói thẳng cho các vị hay còn để người ta phải đi cho mệt?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Bảo thẳng với họ, họ vẫn phải đến chùa Thiếu Lâm, vì hiện nay các môn phái lớn đều coi Thiếu Lâm là Minh chủ. Phái này phát thiếp đi khắp giang hồ để ước hội những nhân vật đầu não đến thương nghị rồi mới phát động. Thế thì thật là phiền!

Ăn cơm xong, hai người đăng trình, mười mấy ngày liền vẫn chưa điều tra được động tĩnh của Cổ Mộ môn...

Hôm ấy hai người đến chân núi Thái Sơn, tìm vào một nhà nông mua cơm ăn. Văn Đế Đế đề nghị du ngoạn trên Nam Thiên môn ở Trượng Nhân phong trong dãy Thái Sơn.

Thiết Kỳ Sĩ đồng ý, nhưng chàng còn tính toán chuyện khác. Thái Sơn đứng đầu Ngũ nhạc. Chàng chắc trên núi này có thể điều tra thêm được chuyện bí mật.

Hai người ở nhà nông chuẩn bị lương khô, chờ mặt trời mọc rồi đi vào thâm sơn.

Thiết, Văn tới chân Trượng Nhân Phong vào ngày hôm sau.

Đó là hai người đi rất mau lại không ngừng nghỉ chỗ nào.

Thiết Kỳ Sĩ tìm suối nước uống, hái mấy thứ trái cây đưa cho Văn Đế Đế nói:

- Chúng ta hãy ăn bữa tối đã. E rằng hết canh một mới lên tới đỉnh núi.

Văn Đế Đế hỏi:

- Tại sao không giở khinh công mà đi?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Chẳng có việc gấp mà cũng không rượt theo địch thì vội vàng làm chi? Chúng ta đi du ngoạn, chạy ngựa xem hoa chứ chẳng có ý gì khác.

Văn Đế Đế hỏi:

- Nhất định Kỳ ca còn tính toán chuyện gì?

Thiết Kỳ Sĩ mỉm cười đáp:

- Văn muội đã biết còn hỏi làm chi?

Văn Đế Đế ồ lên một tiếng hỏi:

- Phải chăng Kỳ ca đã phát hiện điều gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Thái Sơn là khu vực cao nhất ở Trung Nguyên, nổi tiếng khắp hoàn vũ. tiểu huynh nghĩ rằng tất có ẩn sĩ, kỳ nhân. Chúng ta đã tới đây thì cứ tìm vào phỏng vấn, may ra cũng thu lượm được kết quả bất ngờ chưa biết chừng.

Văn Đế Đế hỏi:

- Cái đó có liên quan gì đến chuyện thi triển khinh công?

Thiết Kỳ Sĩ thở dài đáp:

- Giả tử chúng ta tới nơi đây mà ai thấy phô trương tuyệt kỹ, nhất định sẽ mắng thăm là bọn nông cuồng chẳng hiểu trời cao đất dày. Như vậy chẳng những chúng ta không được ra mắt họ mà còn khiến họ ghét cay ghét đắng.

Văn Đế Đế cười hỏi:

- Nếu vậy chúng ta giả làm người thường bò từng tác một mà lên đỉnh núi hay sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Thế cũng không được. Người thương mà đêm khuya còn lên Trượng Nhân Phong là hạng điên khùng hay kẻ đi tìm cái chết.

Văn Đế Đế không thể nói lý với chàng được, liền lấy lương khô ra ăn xong hỏi:

- Bây giờ đi ngay chứ?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Tuy không cần đi nhanh, nhưng đừng để bước chân phát ra tiếng động.

Văn Đế Đế cười nói:

- Nhất định Kỳ ca đã phát giác ra điều gì?

Thiết Kỳ Sĩ xua tay gạt đi:

- Đừng nói nữa!

Dứt lời chàng vẫy Văn Đế Đế đi rồi len lén tiến về phía trước. Thực tình chàng đã có điều phát giác.

Trèo núi vượt khe đến hết canh hai mới tới một nơi hang thẳm. Thiết Kỳ Sĩ dừng lại chú ý lắng nghe. Chàng nghe rồi đi vào trong hang núi một cách thận trọng.

Đột nhiên Văn Đế Đế nghe thấy nhiều thanh âm từ chỗ sâu thẳm vọng ra, cô rất lấy làm kinh dị khẽ nói Thiết Kỳ Sĩ:

- Vụ này là thế nào đây?

Thiết Kỳ Sĩ khẽ đáp:

- Đó là một nhóm nhân vật rất thần bí. Chúng ta chớ để họ phát giác. Vì thế tiểu huynh không muốn Văn muội nói nhiều.

Văn Đế Đế hỏi:

- Dường như bọn họ rất đông phải không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Đại khái hơn mười người.

Đột nhiên chàng nắm Văn Đế Đế dừng lại rồi tránh đường nhanh như điện chớp, ẩn vào sau tảng đá. Chàng dùng phép truyền âm nói:

- Nín thở đi!

Giữa lúc ấy đột nhiên có tiếng gió vèo vèo. Đồng thời hai người phát hiện ba nhân vật xuất hiện chỗ mình vừa đứng.

Ba người kia vừa hạ mình xuống đất liền đảo cặp mắt nhìn quanh bốn phía một cách rất chú ý.

Hồi lâu mới nghe tiếng một người cười lạt nói:

- Bọn chúng trốn đi rồi.

Câu này làm cho Văn Đế Đế hết sức kinh hãi, mà cả Thiết Kỳ Sĩ cũng rất đổi ngạc nhiên.

Một người khác nói:

- Quay về bảm phó tòa những nhân vật tới đây không phải tầm thường, bọn chúng trốn thoát rồi.

Người nói trước bảo:

- Thử xục tìm coi! Không chừng chúng còn ẩn núp đâu đây.

Người nói sau cười đáp:

- Trừ khi bọn chúng đã luyện Xúc khí pháp, không thì chẳng thể nào trốn được thính giác của ta.

Ba người về rồi, Thiết Kỳ Sĩ dùng phép truyền âm bảo Văn Đế Đế:

- Trong này toàn là những tay cao thủ hạng nhất, chúng ta không thể tiến vào được...

Chàng dừng lại một chút rồi cảnh cáo:

- Đế Đế phạm lỗi lầm rồi đó.

Văn Đế Đế hỏi:

- Lỗi lầm ở chỗ nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Hạng người có thói quen không tự cảnh giác, thích thò tay sờ vào lá cây bên mình, hay cành hoa ngọn cỏ. Vừa rồi Văn muội chẳng đã hái một lá cây. Tiểu huynh phát giác vội nắm Văn muội vào đây ẩn mình, vì biết chắc tất có người ra điều tra. Quả nhiên đúng sự thật.

Trong tay Văn Đế Đế còn cầm một lá cây chưa buông ra, nghe nói nàng liền tự trách:

- Vụ này mình không nghĩ tới thật đã sơ ý.

Thiết Kỳ Sĩ lại giục:

- Lùi lại cho mau! Có người đến đó! Có người đến đó!

Văn Đế Đế hỏi:

- Họ lại phát giác ra động tịnh của chúng ta rồi chẳng?

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp:

- Một tên thủ lĩnh trong bọn này phái hai người đi đón thủ lĩnh chính của họ.

Hai người thi triển khinh công lúi ra cửa hang núi rồi ẩn mình ngay.

Lần này chờ lâu mới thấy hai người trung niên rảo bước đi tới. Một tên nói:

- Quảng đường có hai dặm mà sao lệnh chúa đi lâu thế? Không hiểu còn làm gì?

Người khác đáp:

- Lệnh chúa cấm chỉ người bản môn qua cửa Tây Thiên thì tất là có chuyện. Đáng tiếc chúng mình không dám thám thính.

Người thứ nhất la lên:

- Ở chỗ này được rồi. Hễ thấy lệnh chúa xuất hiện chúng ta có thể thông báo ngay. Nếu còn đi nữa là gần tới cửa Tây Thiên.

Văn Đế Đế kinh hãi nghĩ thầm:

- Hồng bát! Thế là chúng ta hết phương cử động.

Đột nhiên Thiết Kỳ Sĩ búng ngón tay một cái. Hai người kia liền không nhúc nhích được.

Văn Đế Đế cả mừng khẽ hỏi:

- Đây là cách điểm huyết gì của Kỳ ca?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Đối với các cao thủ này, những cách không đả huyết, tả phong đả huyết, ám khí đả huyết đều không dùng được, tiểu huynh phải thi triển môn truyền công đả huyết. Chúng ta mau đem giấu hai tên kia đi.

Văn Đế Đế hỏi:

- Không tra hỏi khẩu cung ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Không đủ thì giờ, chúng ta phải đến cửa Tây Thiên.

Văn Đế Đế hỏi:

- Tra hỏi lệnh chúa của bọn họ chẳng?

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp:

- Đêm nay chúng ta phát hiện được nhiều chuyện trọng đại.

Ẩn nắp xong. Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Đế Đế đã đi qua cửa Tây Thiên chưa thì dẫn đường cho tiểu huynh, mà phải cẩn thận lắm mới được.

Văn Đế Đế gật đầu đáp:

- Những khe dài lạch ngấn, đỉnh cao động thẳm, chẳng chỗ nào tiểu muội không biết.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Văn muội chớ coi thường, đêm nay bọn cường địch rất đông.

Đến cửa Tây Thiên, Văn Đế Đế khẽ hỏi:

- Kỳ ca muốn tìm nơi nào trong phạm vi này?

Thiết Kỳ Sĩ dặn:

- Từ giờ phải dùng phép truyền âm và thi triển khinh công, đừng để phát ra tiếng động, nhớ chưa? Văn muội đừng rời xa tiểu huynh ngoài ba trượng.

